

Sygn. akt IV KB 1/22

ZARZĄDZENIE

Dnia 28 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

zarządzam

**pismo z dnia 12 września 2022 r., radcy prawnego S. O., obrońcy
skazanych J. T. i A. T., które wpłynęło do Sądu Najwyższego w
dniu 19 września 2022 r., nazwane "zażalenie", pozostawić w
aktach sprawy o sygnaturze IV KB 1/22, bez podejmowania
czynności procesowych.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 18 sierpnia 2022 r., sygn. akt IV KB 1/22, odrzucił wniosek obrońcy skazanych J. T. i A. T. z dnia 4 sierpnia 2022 r., o zbadanie spełnienia przez SSN Małgorzatę Bednarek wymogów niezawisłości i bezstronności z uwzględnieniem okoliczności towarzyszących jej powołaniu i jej postępowaniu po powołaniu.

W dniu 19 września 2022 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo radcy prawnego S. O., obrońcy skazanych J. T. i A. T., nazwane zażaleniem, którym zaskarża w/w postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 2022 r., zarzucając obrazę przepisów art. 29 § 15 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym – dalej u.SN, w zw. z art. 429 § 1 k.p.k., oraz zaistnienie rażącego naruszenia prawa, o jakim mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Wbrew pogładowi Autora pisma nie przysługuje zażalenie na wydane przez Sąd Najwyższy postanowienie o odrzuceniu wniosku obrońcy skazanych o zbadanie spełnienia przez SSN Małgorzatę Bednarek wymogów niezawisłości i bezstronności z uwzględnieniem okoliczności towarzyszących jej powołaniu i jej postępowaniu po powołaniu.

Poza sporem jest, że ustawa wyłącza, co do zasady, możliwość wniesienia zażalenia na postanowienia wydane przez Sąd Najwyższy (art. 426 § 1 k.p.k.), chyba że przepis szczególny wyraźnie przewiduje możliwość wniesienia zażalenia od postanowienia wydanego w najwyższej instancji sądowej. Ani przepisy k.p.k., ani przepisy u.SN, nie dają prawa stronie do złożenia zażalenia na wydane w Sądzie Najwyższym, postanowienie o odrzuceniu wniosku o którym mowa art. 29 § 5 u. SN.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego, od wielu już lat, jednolicie, przyjmuje się, że wniesienie środka odwoławczego od orzeczenia, które jest z mocy ustawy niezaskarżalne nie może wywoływać skutków prawnych i inicjować postępowania o charakterze dwuinstancyjnym, zmierzającym do zbadania dopuszczalności wniesienia takiego środka przez pryzmat przepisów art. 429 k.p.k. i art. 430 k.p.k.. Wypaczałoby to bowiem istotę postępowania odwoławczego (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 lipca 1994 r., sygn. akt II KO 52/94, OSNKW 1994, z. 9 – 10, poz. 62, z dnia 22 marca 2000 r., sygn. akt V KZ 23/2000, z dnia 13 czerwca 2000 r., sygn. akt III KZ 61/2000, z dnia 18 lipca 2000 r., sygn. akt IV KZ 52/2000, z dnia 31 marca 2005 r., sygn. akt IV KZ 9/05, OSNKW 2005, z. 4, poz. 38, z dnia 9 sierpnia 2007 r., sygn. akt WZ 27/07). W takiej sytuacji pismo określone przez stronę jako „zażalenie” należy pozostawić w aktach sprawy w trybie administracyjno – porządkowym, bez nadawania mu biegu procesowego (por. np. zarządzenia: przewodniczącego Wydziału VI z dnia 5 listopada 2009 r., sygn. akt VI KZ 3/09 oraz sygn. akt VI KZ 4/09, przewodniczącego Wydziału I z dnia 6 grudnia 2010 r., sygn. akt WZ 55/10, upoważnionych sędziów Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2010 r., sygn. akt WZ 51/10 i z dnia 19 stycznia 2022 r., sygn. akt IV KZ 53/2).

